

ת"פ 22574/06/16 - מדינת ישראל נגד יואב קולדין - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

04 דצמבר 2017

ת"פ 22574-06-16 מדינת ישראל נ' קולדין
בפני כב' הסגנית נשיאה נגה שמואלי-מאיר
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ליפז סימני - נוכח
נגד
יואב קולדין - נוכח
ע"י ב"כ עו"ד דורון שטרן - נוכח

המאשימה

הנאשם

הכרעת דין

בפתח הדברים, וכמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, בית המשפט מודיע לנאשם על זיכוי מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום - אימים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

כתב האישום ורקע כללי

1. כפי הנטען בכתב האישום, במועדים הרלוונטיים היה המתלונן מסוכסך עם רעייתו (להלן: "סוזי"), והשניים חיו בנפרד. כן נטען, כי עובר ליום 01.06.2016 לקח המתלונן את רכבו מסוזי וסירב להחזיר לה אותו. בעקבות כך, פנתה אימה של סוזי (להלן: "קלרה") אל הנאשם וביקשה את התערבותו.
וכך, ביום 01.06.2016 בסמוך לשעה 16:40, התקשר הנאשם אל המתלונן כמה פעמים. בהמשך, בסמוך לשעה 17:25, התקשר המתלונן לטלפון של הנאשם. או אז, הנאשם אמר למתלונן כי הוא מבקש להיפגש עימו לחמש דקות. כאשר המתלונן שאל לשם מה, איים עליו הנאשם באומרו: "תבוא לחמש דקות תקבל שתי דקירות... אני חבר של המשפחה... אתה לקחת את האוטו של סוזי... אני פחות מזה עורף את הראש". עוד ובסמוך, המתלונן ביקש מהנאשם לא להתערב.
2. בגין אלו, יוחסה לנאשם עבירת **אימים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
3. מטעם המאשימה העידו: המתלונן (ע"ת 1); סוזי (ע"ת 2); וקלרה (ע"ת 3). עוד מטעם המאשימה, הוגשו הראיות הבאות: דו"ח ביצוע עימות בין המתלונן לנאשם, מיום 06.06.2016 (ת/1); והודעתו של הנאשם במשטרה, מיום 06.06.2016 (ת/2).

בנוסף לאלה, ביקשה המאשימה להגיש כראיות את הקלטת השיחה של הנאשם עם מוקד 100 ואת תמלולה; ואילו ההגנה התנגדה להגשתן. לשאלת קבילות הראיות האמורות, בית המשפט יתייחס בהמשך.

מנגד, הנאשם היה היחיד להעיד מטעם ההגנה; ולא הוגשו או נשמעו מטעמו ראיות נוספות.

עמוד 1

עיקרי גדר המחלוקת

4. לאחר שמיעת הראיות בתיק, עולה כי הצדדים אינם חלוקים על כך שהמתלונן לקח את הרכב מסוזי (והדברים נאמרים מבלי להיכנס לשאלות של בעלות על הרכב). אם כן, אין בין הצדדים הסכמה באשר לתקופה שחלפה עד שהמתלונן השיבו בחזרה. כמו כן, אין בין הצדדים חולק על העובדות הבאות: קלרה ביקשה מהנאשם שישוחח עם המתלונן בנושא הרכב; הנאשם התקשר אל המתלונן כמה פעמים, אך האחרון לא ענה; המתלונן התקשר אל הנאשם והתקיימה בינם שיחה בנושא הרכב; במהלך השיחה ביקש הנאשם להיפגש עם המתלונן; ובמהלך השיחה אמר הנאשם: "על פחות מזה אני עורף את הראש".

יוצא אפוא, כי עיקר המחלוקת בין הצדדים נסובה סביב השאלה אם הנאשם אמר למתלונן כי כשייפגשו הוא "יקבל שתי דקירות"; ואם את הביטוי "על פחות מזה אני עורף את הראש", בהקשרו, כיוון הנאשם כלפי המתלונן, כטענת המאשימה, או שמא הדברים נאמרו בהמשך לשאלתו של המתלונן את הנאשם מה היה עושה אם אשתו הייתה מספרת לו שהיא מקיימת יחסי מין עם מאן דהוא אחר, כטענת ההגנה.

דיון והכרעה

טיבו של "הספק הסביר" והערכת העדויות באופן כללי

5. בטרם אעבור לניתוח הראיות ופירוט ההכרעה בהן לגופו של עניין, ראוי להזכיר כי על מנת שבית המשפט ירשיע אדם בפלילים, שומה על המאשימה להוכיח את אשמתו מעבר לספק סביר (סעיף 34כב(א) לחוק העונשין).

ברי כי אין די בכל ספק באשר הוא כדי להביא לזיכויו של הנאשם וכדי לעמוד במבחן "הספק הסביר", על האחרון לעורר ספק המותיר, על פי מבחני השכל הישר, ההיגיון וניסיון החיים, שאלה אמתית באשר לאשמתו; יוצא אם כן, כי כדי להרשיע אדם בפלילים, נדרשת רמת ודאות גבוהה, אך לא בהכרח מוחלטת, כי ביצע את שמוחס לו (ע"פ 347/88 **דמיאניוק נ' מדינת ישראל**, פד"י מז(4) 221, 652 (1993); פסקה 64 לפסק דינו של כב' השופט נ' הנדל בע"פ 4456/14 **אביגדור קלנר נ' מדינת ישראל**, (29.12.2015)).

ודוק, דרישה זו להוכחת אשמתו של אדם מעבר לספק הסביר כתנאי להרשעתו בפלילים, והטלת נטל הראיה וההוכחה על שכמה של המאשימה, קמה לנוכח ההכרה בתוצאה ההרסנית שעלולה להיות להרשעה בפלילים, על כל המשתמע מכך, ומתוך הרצון להתמודד עם החשש מפני הרשעות שווא אשר עלולות לשלול מאדם את חירותו ואת שמו הטוב, וזאת על לא עוול בכפו; כמו כן, דרישה זו מעוגנת בתפיסה חברתית, ונועדה להגן על אמון הציבור בהגנותו של ההליך הפלילי (ע"פ 6295/05 **וקנין נ' מדינת ישראל**, (25.01.2007); ע"פ 2697/14 **ניסים דוד חדאד נ' מדינת ישראל**, (06.09.2016)).

6. זאת ועוד, ככל שהדברים נוגעים לליבת המחלוקת בתיק זה, קרי השמעת דברי האיום מפי הנאשם כלפי המתלונן - המדובר למעשה ב"גרסה מול גרסה". לאמור, הראיות הישירות היחידות שנשמעו והוצגו בתיק בעניין זה, הינן עדויותיהם של המתלונן והנאשם (לצד ת/1 ו-ת/2); בעוד שיתר הראיות שהובאו בפני בית המשפט אינן יכולות לשפוך אור, בוודאי לא בצורה ישירה, על הנאמר באותה שיחה בין המתלונן לנאשם, כי אם רק "להחליש" או "לחזק" את גרסאותיהם של מי מהצדדים.

ברי כי ככלל, אין מניעה להרשיע נאשם על סמך עדות יחידה, וכך גם במקרה הנדון. אולם, כשם שטרם כל הרשעה בפלילים, בית המשפט יזהיר את עצמו ויודא כי הנאשם לא הוכיח קיומו של ספק סביר, הרי שלא כל שכן בתיקים בהם מתבקשת הרשעתו של המובא לדין על סמך עדות יחידה, שאז על בית המשפט לדקדק עוד יותר בבחינת העדות שעל בסיסה מבקשים להרשיע את הנאשם (פסק דינו של כב' השופט מ' לנדוי בע"פ 758/78 **עאדל נ' מדינת ישראל**, פ"ד לג(2) 160, (1979); פסק דינו של כב' השופט א' גרוניס בע"פ 3250/10 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד סה(2) 482, (2012); ע"פ 1275/09 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (01.09.2009)).

7. עוד יש להזכיר, הגם שהדבר הינו בבחינת מושכלות ראשונים, כי סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "**פקודת הראיות**"), מורה כי בית המשפט הוא שיעריך את משקל העדויות שנשמעות בפניו ואת מהימנותם של העדים, וזאת על פי התנהגותם, נסיבות העניין, אותות האמת שהתגלו במהלך המשפט, מבחני השכל הישר וניסיון החיים. ההתרשמות מעדותו של עד הינה חלק בל יינתק מהקביעה בדבר מהימנותו, אם כי ברי שממצאי מהימנות אינם יכולים להישען על "תחושות" גרידא, והקביעה בעניין זה תיעשה לאחר שקילת מכלול של שיקולים, כגון הגיונה הפנימי של העדות, עמידתה במבחן יתר הראיות בתיק, הקוהרנטיות הפנימית שלה, סימני האמת העולים ממנה וההתרשמות מאופן מסירתה (ע"פ 1442/06 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (01.09.2008)).

8. עקרונות כבדי משקל אלו, ילוו את בית המשפט לאורכה ולרוחבה של ההכרעה השיפוטית בדבר אשמתו או חפותו של הנאשם.

9. וכעת, עוד בטרם אגש לפירוט ניתוח הראיות שערך בית המשפט בתיק זה, אציין כי מצאתי שבמקרה הנדון לא ניתן להעדיף, בטח לא בצורה מובהקת, את עדותו של המתלונן על פני זו של הנאשם. כך, לאחר שעיינתי במכלול הראיות שהוגשו בתיק, שמעתי את העדויות, התרשמתי בצורה בלתי אמצעית מהדרך והצורה שבה נמסרה כל עדות, משפת גופם של העדים, מהתנהגותם והתנהלותם במהלך מסירת העדות ונתתי דעתי לכל יתר אותות האמת שהתגלו או שלא התגלו בכל עדות ועדות - מצאתי כי בסופו של יום מתקיים למעשה "תיקו ראייתי" בין עדותו וגרסתו של המתלונן לבין עדותו וגרסתו של הנאשם.

במצב דברים זה, ובהיעדר ראיות ישירות נוספות, בחנתי את יתר הראיות והעדויות שקיימות בתיק, ולאחר שעשיתי כן, לא מצאתי כי יש בהן כדי לחזק די הצורך את גרסתו של המתלונן ואת התזה המפלילה של המאשימה - ומכאן שלא ניתן לומר כי אשמתו של הנאשם הוכחה מעבר לספק סביר. אשר על כן, לא נותר לבית המשפט אלא להורות על זיכויו של האחרון. להלן יובאו הנימוקים למסקנתי האמורה.

האם הנאשם אמר למתלונן "תבוא לחמש דקות תקבל שתי דקירות"?

10. כאמור זה מכבר, אין מחלוקת בין הצדדים על כך שהמתלונן לקח את רכבה של סוזי ועל כך שאימה, קלרה, ביקשה מהנאשם להתקשר אל המתלונן על מנת להביא לפתרונם של הדברים. כמו כן, אין חולק כי הנאשם ניסה להתקשר כמה פעמים אל המתלונן, וכי בסופו של דבר - לאחר שהמתלונן התקשר אל הנאשם - התקיימה בין השניים שיחה, שבמהלכה, בין היתר, ביקש הנאשם להיפגש לכמה דקות עם המתלונן. בהינתן אלה, כל שנותר הוא להכריע אם הנאשם אך ביקש מהמתלונן להיפגש עימו, או שמא הוסיף ואמר כי האחרון "יקבל שתי דקירות".

11. בעניין זה, המתלונן העיד וסיפר בחקירתו הראשית כהאי לישנא:

"קיבלתי 4 שיחות טלפון מאיזה שהוא מספר שאני לא מכיר. חזרתי לטלפון אחרי רבע שעה. בצד השני היה קול של גבר ושאל אם זה סמי ואמרתי לו שכן. הוא אומר בוא אני רוצה לפגוש אותך ל- 5 דקות. אמרתי לו מה זאת אומרת והוא אמר תרד ל- 5 דקות, תבוא לחניה 5 ד', תקבל שתי דקירות [הדגשה זו, כמו כל יתר

ההדגשות בהכרעת דין זו, אינה במקור - נ.ש.מ.]. הייתי בשוק, אמרתי לו מה העניין הוא אמר אני חבר של קלרה, אתה מתנהג לא יפה, אתה לוקח את האוטו מאשתך. אמרתי לו אני לא יודע מי אתה ומה אתה, יש לנו 3 רכבים ואל תתערב. אמרתי לו תודה רבה לך על העזרה בציניות וניתקתי את הטלפון ואמרתי לו שאני אתקשר למשטרה. התקשרתי כמובן למשטרה" (עמ' 18 לפרוטוקול, שורות 9-16).

ובהמשך, לשאלה באיזה אופן הנאשם הזדהה בפניו, השיב:

"הוא לא הזדהה בפני, בסופו של דבר הוא אמר אני מעזריקם, אני חבר של קלרה והסביר לי שאני מתנהג לא יפה. בתחילת הדברים הוא אמר תרד 5 דקות תקבל שתי דקירות והבנתי שיש לי פה עסק עם משהו לא תקין" (עמ' 18 לפרוטוקול, שורות 18-20).

גם בחקירתו הנגדית (שלבקשת ההגנה נערכה במועד אחר מזה שבו נשמעה עדותו הראשית), וגם במהלך העימות שנערך בינו לבין הנאשם, חזר המתלונן ומסר דברים ברוח דומה (עמ' 32 לפרוטוקול, שורות 23-24; ת/1, שורות 4-5).

12. מנגד, הנאשם אישר כי במהלך השיחה הציע למתלונן להיפגש, אך חזר וטען כי לא אמר לאחרון שהוא "יקבל שתי דקירות" או כל תוכן מאיים אחר (עמ' 40 לפרוטוקול, שורות 11-12; עמ' 41 לפרוטוקול, שורות 1-3). לדבריו, הוא אכן התקשר אל המתלונן כמה פעמים, וזאת בעקבות בקשתה של קלרה. עוד לדבריו של הנאשם, במהלך השיחה בינם הוא הציג עצמו כחבר של קלרה, ולאחר מכן המתלונן הסביר לו מדוע הוא לקח את הרכב של סוזי והלין על כך שהאחרונה לא נותנת לו לראות את ילדיהם המשותפים. או אז, הנאשם אמר לו כי ניתן לגשר וליישב את ההדורים בתוך משפחתו של המתלונן, והציע לשם כך, בפשטות, להיפגש עימו ושבהזדמנות זו הוא גם יראה את ילדיו (עמ' 40 לפרוטוקול, שורות 4-12).

הנאשם דבק בגרסה זו - ולפיה כל כוונתו הייתה לנסות ולסייע להשכין "שלום בית" בין המתלונן לבין סוזי ובפרט להביא לסיומו את הסכסוך שהתגלע בין בני הזוג בקשר לרכב, וכל זאת בדרכי נועם ומתוך הבעת אמפתיה - הן בחקירתו הראשית בבית המשפט והן בחקירתו הנגדית (עמ' 40 לפרוטוקול, שורות 14-12; עמ' 40 לפרוטוקול, שורה 23; עמ' 40 לפרוטוקול, שורות 1-3; עמ' 44 לפרוטוקול, שורות 17-20). גם בחקירתו במשטרה, טען הנאשם דברים ברוח דומה (ת/2, שורות 18-31).

13. בעימות בין שתי גרסאות סותרות אלה, מצאתי כאמור כי לא ניתן להעדיף את גרסתו של המתלונן על פני זו של הנאשם, ואנמק.

14. שמעתי את עדותו של המתלונן בבית המשפט, ולהתרשמותי עדות זו לא הייתה נקייה מקשיים ואף בחלקים מסוימים שלה ניכרו בה סתירות בין הדברים.

לדוגמא, ועוד אדרש לדברים לגופם בהמשך, המתלונן הרבה לשנות את גרסתו בכל הנוגע להקשר שבו הנאשם אמר לו ש"על פחות מזה הוא עורף את הראש", עד שלמעשה סתר עצמו בעניין זה בכמה הזדמנויות שונות. כך למשל, בחקירה הראשית שלו, סיפר המתלונן כי: "**באיזה שהוא שלב הוא גם הסביר לי שבשביל פחות מזה הוא עורף את הראש**". כשנשאל בהמשך לדברים אלה באיזה קונטקסט נאמרו הדברים, השיב כי הוא "**לא זוכר איפה ומתי**", אלא אך שהנאשם הסביר לו שהוא מדבר "**עם סוג מפלצת שעורפת ראשים**", כי להבנתו הביטוי הזה **כוון כלפיו**, וכי הוא לא יודע למה הנאשם התכוון, אבל מתאר לעצמו "**שזה סוג של שיחה שאני כזה גיבור וגדול ועורף ראשים**" (עמ' 19-18 לפרוטוקול, שורות 21-26 ו-1-5, בהתאמה; עמ' 20 לפרוטוקול, שורות 20-22). בדומה, גם בעימות שנערך בינו לבין הנאשם, המתלונן מסר כי לאחר שסיפר לאחרון שלקח את הרכב מסוזי משום שהיא לא רצתה לחתום, האחרון אמר לו ש"**בשביל פחות מזה הוא עורף את הראש**" (ת/1, שורות 9-10).

דע עקא, בחקירתו הנגדית המתלונן שינה את גרסתו ואישר את התזה של ההגנה, לפיה הביטוי "על פחות מזה אני עורף את הראש" נאמר מפיו של הנאשם בהקשר ובהמשך לשאלתו של המתלונן: מה הוא [הנאשם] היה עושה לאשתו שלו אילו הייתה נוהגת כלפיו כפי אשתו של המתלונן. ובמילותיו של המתלונן: **"שסיפרתי בעדות, שבתחילת השיחה, בסגנון המאיים ומה שהיה לו להגיד, חבר של המשפחה, תרד 5 דקות, תקבל שתי דקירות, אני פחות מזה עורף ראשים, אם זו הייתה אשתי הייתי עורף לה את הראש, זה המצב"** (עמ' 31 לפרוטוקול, שורות 18-20). ובהמשך, במענה לשאלה אם הוא זוכר ששאל את הנאשם מה הוא היה עושה אם אשתו הייתה שוכבת עם החבר הכי טוב שלו, השיב: **"לא אמרתי את זה בשיחה. אמרתי משהו אחר. אמרתי לו שאם במצב הזה שנוצר מה אתה היית עושה אז הוא אמר שהוא היה עורף את הראש של אשתו בשביל פחות מזה"** (עמ' 32 לפרוטוקול, שורות 4-7).

והנה, לאחר שאמר את הדברים שהובאו לעיל, לאחר שהסנגור ביקש להבהיר את הנקודה ולהבין על איזה "מצב שנוצר" מדובר, לפתע שב המתלונן לדבוק בגרסתו הראשונה, והשיב: **"בתוך השיחה של 'תבוא 5 דק' תקבל שתי דקירות, אתה נכנס למקומות שאתה לא מכיר, אני בשביל פחות מזה עורף את הראש", משהו כזה, אני ניסיתי להבין..."** (עמ' 32 לפרוטוקול, שורות 22-26). מעט לאחר מכן, שב המתלונן וסיפר: **"אמרתי לו תקשיב, אני לא יודע מה הסיפור שלך אבל שתהיה לי בריא אתה לא יודע מה קורה עם אשתי והסיפורים שלנו והוא איפה שהוא הכניס אפילו בשביל פחות מזה הוא עורף ראשים..."** (עמ' 32 לפרוטוקול, שורות 24-26). עוד ובהמשך, ולמרות הדברים המפורשים שאמר קודם לכן, הכחיש המתלונן בצורה חד משמעית שהביטוי המיוחס לנאשם כוון כלפי אשתו [של הנאשם], ובתשובה לשאלות הסנגור בעניין זה, ענה: **"לא. הוא לא אמר לאשתי, אלא אני פחות מזה עורף"; "לא אמרתי את זה, לא הבנתי את זה, זה היה אקורד הסיום הזה שפחות מזה הוא עורף ראשים";** ובמענה לשאלה **"למי הוא עורף ראשים"**, השיב: **"לא יודע, תשאל אותו, אני לא שאלתי"**. (עמ' 35-36 לפרוטוקול, שורות 18-26 ו-1-8, בהתאמה).

מאוחר יותר, כשהסנגור תהה לפשר הדברים ושאל את המתלונן **"אתה מפנה אליו שאלה ואומר לו מה אתה היית עושה בסיטואציה כזו והוא אומר לך אני על פחות מזה עורף את הראש. זה היה המשפט?"**, הלה השיב: **"אני לא בטוח"**; כשהסנגור אמר שהוא אינו מבין, המתלונן השיב בפשטות: **"אל תבין"**; וכשנשאל על ידי הסנגור אם הוא רוצה להחליט אפוא מה נאמר ומה לא, השיב: **"אני לא רוצה להחליט, אני מעריך שמה שאמרתי יותר קרוב לאירוע זה נכון. אני מנסה לזכור דברים מלפני הרבה זמן"** (עמ' 36 לפרוטוקול, שורות 9-26).

ואם לא די באלה, הרי שלבסוף, במענה לשאלה אם זו הפעם הראשונה שמישהו מאיים לערוף לו את הראש, לפתע המתלונן טען שהנאשם כלל לא איים לערוף לו את הראש, אלא שידקור אותו; וגם לשאלה מדוע לא סיפר לשוטרים בעדותו שהנאשם איים לערוף לו את הראש, הוא לא ידע להשיב (עמ' 37 לפרוטוקול, שורות 3-8).

15. הנה כי כן, למרות שבתחילה המתלונן סיפר כי את הביטוי "על פחות מזה אני עורף את הראש" כיוון הנאשם אליו, כאיום - הלה שינה את גרסתו בחקירה הנגדית, ואמר בצורה מפורשת כי הביטוי הנדון כוון בצורה תיאורטית כלפי אשתו של הנאשם ונאמר על ידי האחרון בתשובה לשאלה שנשאלה על ידו: כיצד הוא היה נוהג כלפי אשתו אילו היה בנעליו ("במצב שנוצר"); בהמשך, המתלונן שב לגרסה הראשונה, והכחיש שהביטוי כוון כלפי אשתו של הנאשם; לאחר מכן, טען כי אינו יכול להחליט איזו מבין שתי הגרסאות היא המהימנה יותר; ובהמשך, אף סתר את עצמו, ואמר מפורשות כי הנאשם כלל לא איים לערוף לו את הראש.

16. אכן סתירות ואי דיוקים בנקודות מסוימות, כשלעצמן, לא בהכרח יביאו לקביעה לפיה העדות כולה, כמכלול, איננה מהימנה (ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205, 224 (2002); ע"פ 433/13 מדינת ישראל נ' פלוני, (02.06.2014)). ועדיין, במקרה הנדון יש בדברים שעליהם עמדתו זה עתה, ולא כל שכן מקום בו עסקינן בליבת המחלוקת, כדי להשפיע על התרשמותו של בית המשפט מעדותו של המתלונן ולהביאו למסקנה לפיה מן

הנמנע לבסס עליה, כשלעצמה, את הרשעתו של הנאשם.

17. בנוסף לאלה, אף להתרשמותי מעדותו של המתלונן כמכלול, מצאתי כי הלה השיב פעמים רבות לשאלות הסנגור תשובות מתחמקות, מיתממות ובצורה שאיננה מעוררת אמון בעדותו. כך לדוגמא, בתשובה לשאלת בא כוחו של הנאשם כמה זמן נמשך אותו מצב "מייאש" בינו לבין אשתו, שאודותיו הוא השיב קודם לכן - וזאת כאשר ברי כי הסכסוך בינם הוא שעומד ברקע של הדברים ואף מצוין בסעיף 1 בכתב האישום - המתלונן השיב בפשטות: **"לא ענייך"** (עמ' 26 לפרוטוקול, שורות 18-19). באופן דומה, כשנשאל על ידי הסנגור אם אשתו הגישה נגדו תלונה בגין איומים ואליומות, המתלונן השיב: **"אני לא יודע מה היא הגישה"**, ועל השאלה אם יש תלונות במשטרה, השיב: **"לא יודע"** (עמ' 27 לפרוטוקול, שורות 9-12). אולם, לאחר שבא כוח הנאשם התעקש לקבל תשובה לשאלתו, המתלונן אישר את הדברים וסיפר כי: **"היא הגישה תלונות במשטרה"** (עמ' 27 לפרוטוקול, שורות 23-24).

ויוער, הדוגמאות שהובאו לעיל אינן ממצות, ויש בהן רק כדי להדגים ולהעביר את רוח הדברים ולהבהיר מדוע יקשה על בית המשפט ליתן אמון מלא בעדותו של המתלונן ולהעדיפה באופן מובהק על פני עדותו של הנאשם.

18. אכן, גם עדותו של הנאשם אינה חפה מאי דיוקים וגוזמות. כך למשל, נדמה כי הלה נטה להפריז בחומרת המצב הנפשי שבו קלרה הייתה שרויה בשעה שפגש אותה, עת סיפר כי הבחין בה יושבת על ספסל בעודה **"רועדת, ממש רועדת"** (עמ' 39 לפרוטוקול, שורות 19-20); ובמקום אחר, בחקירתו הנגדית, סיפר כי: **"קלרה הייתה נסערת באותו היום. היא פחות דיברה. הרגענו אותה אני ואשתי"**; **"היא הייתה על הכביש, היא רעדה והייתה נסערת"**; **"... היא עמדה על הכביש, ראיתי אותה בוכייה, שאלתי לפשר הדבר, היא ממש רעדה"** (עמ' 48 לפרוטוקול, שורות 15 ו-22; עמ' 49 לפרוטוקול, שורות 2-3). וכל זאת, בעוד שקלרה עצמה, במענה לשאלה באיזה מצב נפשי היא הייתה עת הנאשם פגש בה, סיפרה כי: **"בסך הכל הייתי בסדר גמור..."**, ובהמשך, **כשעומתה עם דבריו של הנאשם, לפיהם הייתה נסערת, אך ציינה כי "כאבה לה" וכי היא בכתה** (עמ' 15 לפרוטוקול, שורות 23-24; עמ' 16 לפרוטוקול, שורה 21).

עוד לדוגמא, בעדותו הראשית סיפר הנאשם כי בתחילת השיחה בינם, הוא הציג עצמו בפני המתלונן בשמו הפרטי ובשם משפחתו (עמ' 40 לפרוטוקול, שורה 4); ואילו בחקירתו הנגדית, במענה לשאלה אם במהלך השיחה עלה שם המשפחה שלו, השיב: **"אמרתי לו רק את השם הפרטי שלי"** (עמ' 47 לפרוטוקול, שורות 25-26). אם כי, בנקודה זו יצוין כי גם המתלונן עצמו סיפר שהנאשם הזדהה בתור חבר של קלרה, וכי ידע את פרטיו אך באמצעות תוכנה שמותקנת (עמ' 19 לפרוטוקול, שורות 23-25).

19. ועדיין, ככל שהדברים נוגעים לליבת המחלוקת, עדותו של הנאשם הייתה קוהרנטית, סדורה ובעלת היגיון פנימי. להתרשמותי, הנאשם לא ביקש להתחמק משאלות שכביכול אינן נוחות לו, השיב בלשון נהירה, וכל זאת בשעה שהתנהגותו והתנהלותו על דוכן העדים הייתה כזו המשרה רושם מהימן.

ודוק, הדברים אמורים מבלי להתעלם מאותם הפרזות ואי דיוקים מסוימים שעליהם עמדתי זה עתה, אלא שלדידי אין בהם כדי לפגום באמינות הגרסה כמכלול. להתרשמותי, בשים לב לפרק הזמן שחלף בין קרות האירוע שבמוקד כתב האישום לבין מתן העדות, עסקינן בעיקר באי דיוקים הנעוצים בטבעו של הזיכרון האנושי ולא בסתירות המעלות חשש בנוגע למהימנות הגרסה (ראו והשוו: ע"פ 433/13 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (02.06.2014); ע"פ 175/10 **חנוכיב נ' מדינת ישראל**, (28.07.2011)).

מה גם, שאותם אי דיוקים ואף סתירות של ממש, קיימים גם בעדותו של המתלונן, והדברים כבר פורטו על ידי קודם לכן. כך גם, לדוגמא, כפי שהנאשם סיפר בעדותו בבית המשפט כי פגש את קלרה מחוץ לביתו, יושבת על ספסל (עמ' 39 לפרוטוקול, שורות 19-20), ואילו בחקירתו במשטרה מסר כי קלרה באה לביתו (ת/2, עמ' 16); הרי שבאותה מידה, גם

בדבריו של המתלונן ניתן להפנות לכך שבחקירתו הראשית הוא סיפר כי מיד לאחר שניתק את השיחה עם הנאשם הוא התקשר למשטרה (עמ' 20 לפרוטוקול, שורה 6), ואילו בחקירתו הנגדית טען כי מיד לאחר השיחה הוא התקשר קודם כל אל סוזי, ורק לאחר שזו לא ענתה, התקשר למשטרה (עמ' 33 לפרוטוקול, שורות 1-3). רוצה לומר, בדיוק כפי שניתן למצוא אי דיוקים בגרסתו של הנאשם; כך ניתן למצוא אי דיוקים, ואף סתירות של ממש, גם בעדותו של המתלונן. לאור אלה, ולנוכח התרשמויותי מעדויותיהם של השניים, מצאתי כאמור לקבוע כי לכל הפחות מתקיים "תיקו ראייתי" בין שתי הגרסאות, ומכאן שבהיעדר חיזוקים משמעותיים לגרסתו של המתלונן, הרי שדי בקביעה האמורה כדי להביא לזיכוי של הנאשם.

עוד ובהמשך לאמור, אציין כי אף לא התעלמתי מהפנייתו של המאשימה לכך שבמהלך חקירתו במשטרה ומשנתבקש לספר על מה דיבר עם המתלונן בטלפון, הנאשם לא ציין תחילה כי ביקש מהאחרון להיפגש וכי אמר שהוא "על פחות מזה עורף את הראש" (ת/2, שורות 15-25). ועדיין, יש ליתן את הדעת לכך שמיד בהמשך החקירה לאחר שהדברים הוטחו בו, ובהזדמנות הראשונה, הנאשם לא הכחיש או ביקש להתחמק, וסיפר את הדברים ללא כחל וסרק. ויוער, אכן ידוע הכלל בדבר איסור הגשת אמרת חוץ במטרה להוכיח עקביותו של עד (הכלל נגד "סיוע עצמי"; י' קדמי **על הראיות**, חלק שני, עמ' 753 (התשס"ד-2003)). אלא שבמקרה הנדון הודעתו של הנאשם במשטרה ודבריו בעימות עם המתלונן הוגשו לעיונו של בית המשפט על ידי המאשימה עצמה, ומבלי להתעלם מהחשש שמא עד יכול לשקר בעקביות - גם בדבריו מחוץ לכותלי בית המשפט - הרי שמההודעה ומהעימות עולה שהנאשם היה עקבי בדבריו ולא שינה מגרסתו החל מחקירתו במשטרה, עובר בעימות שנערך בינו לבין המתלונן, וכלה בעדותו בבית המשפט. לצד אלה ולמען הסר ספק, יצוין כי קביעות המהימנות הנוגעות לנאשם אינן נשענות על עקביותו ודבקו בגרסה שאותה מסר עוד במשטרה.

20. בשים לב לקביעותי האמורות, ובהן הקביעה לפיה קיים "תיקו ראייתי" בין עדותו של המתלונן לבין זו של הנאשם, אבחן כעת אם יש בראיות האחרות שהובאו בפני בית המשפט כדי לחזק את עדותו וגרסתו של הראשון ולהוכיח למעלה מכל ספק סביר את התזה המפלילה של המאשימה.

21. וכך, בנוסף למתלונן, מטעם המאשימה העידו בבית המשפט שתי עדות נוספות: סוזי וקלרה. שתי עדות אלה לא שמעו את השיחה שהתנהלה בין הנאשם למתלונן, ומכאן שאין עסקינן בעדויות ישירות לאשמתו או חפותו של הנאשם. למשמע עדויותיהן של השתיים, עולה כי אף אם בית המשפט היה נותן בהן אמון מלא, הרי שעדיין, לא זו בלבד שעדויות אלו אינן יכולות לחזק את גרסתו של המתלונן, כי אם דווקא ההפך הוא הנכון.

כך, בדומה לגרסת ההגנה (שאינן מחלוקת לגביה בנקודה זו) גם קלרה סיפרה כי ביקשה מהנאשם - עימו יש לה היכרות קודמת - שיתקשר אל המתלונן, ידבר עימו ויבקש הימנו שיחזיר לסוזי את הרכב (עמ' 15 לפרוטוקול, שורות 9-10 ו-23-24). בנוסף, קלרה סיפרה כי הנאשם הוא אדם טוב "**שאינו מסוגל לפגוע בזבוב**", ואילו את המתלונן היא כינתה בכמה הזדמנויות שונות כרמאי, שקרן ונוכל (עמ' 15 לפרוטוקול, שורות 6, 11; עמ' 16 לפרוטוקול, שורות 14-15; עמ' 17 לפרוטוקול, שורות 12-13). גם סוזי סיפרה כי המתלונן לקח את רכבה וכי בעקבות אלה היא פנתה אל חברו של האחרון (ששמו אוליב), כמו גם אל אמו ואחותו, על מנת לבקש את התערבותם בעניין זה (עמ' 13 לפרוטוקול, שורות 13-21). עוד ובדומה לקלרה, סוזי כינתה את המתלונן שקרן, והרבתה לתאר את יחסיהם הזוגיים העכורים, את התכחשותו בתחילה לבתם המשותפת במטרה להתחמק מתשלום מזונות, והעידה כי הלה אף היה אלים כלפיה (עמ' 11 לפרוטוקול, שורות 7-12 ו-25; עמ' 12 לפרוטוקול, שורות 1-2, 6-12 ו-19-22; עמ' 13 לפרוטוקול, שורות 13-21).

בדחילו ורחימו ייאמר, כי עדויות כגון אלה אינן יכולות לחזק את גרסתו של המתלונן או ללמד אודות אופיו הטוב. ודוק, המדובר בשתי עדות שאינן אובייקטיביות ואשר מדבריהן עולה כי רוחשות טינה למתלונן, תוך שהאחרון היה לצנימים בעיניהן, והכל בשל אותה מערכת יחסים זוגית קלוקלת ורוויית סכסוכים שבין המתלונן לבין סוזי (ואימה). ויוער כי גם המתלונן עצמו עמד על טיב מערכת היחסים שלו עם סוזי, הודה כי קיימים ביניהם תלונות הדדיות במשטרה (עמ' 27

לפרוטוקול, שורה 24) וסיפר, בין היתר, כי: "**...לאשתי יש יחסי אהבה ושנאה. קבוע, 5 שנים. אנחנו מכירים 5 שנים ונשואים שנתיים. הסכסוך בינינו הוא מהיום שאנחנו מכירים, כ- 5 שנים**" (עמ' 31 לפרוטוקול, שורות 2-3).

ועדיין, בשים לב לעובדה כי גם אם אקבל עדויות אלה ככתבן וכלשונן, ולו לצורך הדיון, עדיין לא יהיה בהן כדי לחזק את גרסתו של המתלונן ובוודאי שלא לשמוט את הקרקע תחת גרסתו של הנאשם, הרי שאינני נדרשת לקבוע ממצאי מהימנות חותכים לגביהן, ודי לי באמור זה עתה (בכל הנוגע להיעדר האובייקטיביות של שתי העדות הללו).

22. ראייה נוספת שביקשה המאשימה להגיש היא הקלטת השיחה שבין המתלונן לבין מוקד 100 ותמלולה. אולם, לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים בעניין זה, מצאתי כי אין לקבל ראייה זו, כל כך למה?

עוד בשנות השמונים של המאה הקודמת, בצטטו מפסיקה קודמת של בית המשפט העליון, קבע כב' הנשיא, השופט מ' שמגר, כי על מנת שהקלטה תהא קבילה, יש להוכיח כי: המכשיר, או האמצעי האחר ששימש להקלטה, פועל כהלכה ועשוי לקלוט או להקליט דברים שנאמרו; האדם אשר טיפל בהקלטה ידע את מלאכתו; ההסרטה או ההקלטה מהימנים ונכונים; לא נעשו בסרט שינויים בצורת הוספות או השמטות; זיהוים של המדברים שקולותיהם נקלטו; וכי הדברים נאמרו והעדות הוגדה מרצונו הטוב של המדבר ללא כפיה וללא פיתוי (בע"פ 869/81 מוחמד שניר נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(4) 169 (1984)).

במרוץ הזמן ועם התפתחות הטכנולוגיה בכלל, ואפשרויות ההקלטה בפרט, התפתחה גם הפסיקה בעניין זה, וזאת תוך הסטת מרכז הכובד מן הדרישות הטכניות הנוגעות לתקינות ההקלטה אל "שלמות" ההקלטה ולהיעדר קיטועים, פגמים וליקויים בה (ראו והשוו: ע"פ 2801/95 קורקין נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 791 (1998)).

חרף ריכוך התנאים הנוגעים לפן הטכני של ההקלטה, הרי שעדיין לא ניתן לומר במקרה הנדון שהמאשימה עמדה ולו בתנאים המינימליים בעניין זה. שכן, המאשימה לא הציגה אף לא בדל ראייה שיהיה בה כדי להוכיח ולו את התנאים "הטכניים", אף במתכונתם ה"מרוככת", שבהם דובר בעניין שניר ואשר אוזכר לעיל. כך, חרף הכנסתם לרשימת עדי התביעה, המאשימה לא הביאה לעדות בבית המשפט את המוקדן או את מי שהעביר את ההקלטה לדיסק שאותו היא ביקשה להגיש או לחילופין לא ביקשה להגיש את התע"צ בעניין זה. ודוק, משנשמעה התנגדות ההגנה להגשת הדיסק והתמלול, הרי שהייתה פתוחה בפני המאשימה הדרך לעשות כן, ויש להניח כי באמצעות הגשת התע"צ או זימונו של המוקדן או השוטר שהעביר את ההקלטה לדיסק, היא בקלות הייתה יכולה לדלג מעל משוכת הקבילות של הראייה הנדונה. ויוער, צודק בא כוח הנאשם בטענתו לפיה לא ניתן להגיש את ההקלטה באמצעות המתלונן, שכן לא היה זה הוא שהקליט את השיחה, ומכאן ברי שאינו יכול להעיד אודות תקינות מכשיר ההקלטה. משכך, לא ניתן להסתפק בזה שהמתלונן זיהה את קולו לאחר שההקלטה הושמעה לו באולם בית המשפט (מה שיכול ללמד אך ורק אודות התקיימות התנאי שעניינו זיהוי הדוברים) ועל כן, כאמור, מצאתי לקבוע כי הקלטת השיחה שבין הנאשם לבין מוקד 100, וממילא גם תמלולה, אינם קבילים ואין לקבלם כראיה.

כאן גם ייאמר, כי לטענתה של המאשימה לפיה מעולם לא הייתה מחלוקת באשר לקבילות ולאפשרות הגשת הראיות הנדונות - אין כל תימוכין בפרוטוקול. ממילא, אף אם בא כוח המאשימה סבר כי ההגנה מסכימה להגשה כאמור, הרי שסברה זו הייתה צריכה להתאין במלואה למשמע התנגדותו הנחרצת של הסנגור בעניין זה.

23. לצד אלה, מצאתי לציין כי במקרה הנדון, אף אם הייתי מקבלת את ההקלטה ואת התמלול, הרי שעדיין ספק בליבי אם היה בכך כדי לשנות את פני הדברים בתיק זה. דברים אלו אמורים בשים לב לעובדה שממילא אין חולק בין הצדדים על כך שלאחר השיחה בינם, התקשר המתלונן למשטרה וטען כי איום על ידי הנאשם. כמו כן, אף ללא קבלת הדיסק או התמלול, ממילא מהחקירה הנגדית של המתלונן נמצא בית המשפט למד ולו אודות נימת דבריו של המתלונן למוקד 100. כך למשל, במהלך החקירה הנגדית הטיח בא כוח הנאשם במתלונן את העובדה שבשיחה זו

הוא נשמע אדיש ולא מפוחד, ואילו האחרון לא הכחיש זאת, ורק השיב כי: **"מה שאתה שומע שם זה בן אדם מיואש, אדם שכבר עבר כברת דרך..."** (עמ' 26 לפרוטוקול, שורות 11-13). כמו כן, גם בלעדי ההקלטה, בית המשפט למד מהחקירה הנגדית כי אכן המתלונן התקשר למשטרה וסיפר שאיימו עליו (עמ' 31 לפרוטוקול, שורות 9-10).

ועדיין, לא שוכנעתי כי בעובדה שבסמוך לאחר גמר השיחה בינם המתלונן התקשר למוקד 100 כדי להתלונן על אימים מצדו של הנאשם, יש כדי לחזק את גרסתו, בוודאי לא ברמה כזו שניתן יהיה לומר כי גרסה זו הוכחה ברמת הוכחה של מעבר לספק סביר. אכן, הגשת תלונה למשטרה בסמוך לאחר קרות האירוע הנטען יכולה לשמש כחיזוק לעדות של מתלונן. הגם שכך, כל מקרה צריך להיבחן לגופו, ושומה לזכור כי כשם שהכלל בדבר איסור "סיוע עצמי" טמון בחשש שעד שהחליט למסור גרסה שקרית יכול לדבוק בה כבר למן ההתחלה, עוד בהודעות שהוא נותן מחוץ לכותלי בית המשפט; הרי שכך גם אדם שגמר בלבו למסור תלונה שאיננה מהימנה עלול להתקשר למשטרה ולשטוח את טענותיו השקריות. אשר על כן, לא בכל מקרה יהיה בשיחה למוקד 100, כשלעצמה, גם אם זו מתרחשת בסמוך לאחר קרות האירוע הנטען, כדי לחזק את גרסתו.

24. כאן גם יאמר, בהמשך לדברים האחרונים, כי בחקירה הנגדית תהה בא כוח המאשימה הכיצד ייתכן שלניסיונות הפישור והגישור של הנאשם - שלטענתו של האחרון נעשו ברוח טובה, בנועם, ברוגע ומתוך גילוי אמפתיה - הגיב המתלונן בזעם, בניתוק השיחה, ובהגשת תלונה למשטרה. במענה לתהייה האמורה, הנאשם מסר כי גם הוא תהה על פשר הדברים, **"היה בהלם"** וכי אינו יודע **"מה עבר לו בראש, מה המחשבות שלו [של המתלונן]"** (עמ' 43 לפרוטוקול, שורות 6-9; עמ' 48 לפרוטוקול, שורה 11). אלא שבשים לב להתרשמותי ממכלול העדויות והראיות שנשמעו והוצגו בתיק ומהמסכת העובדתית שנגלתה בפניי, מצאתי כי לא ניתן לשלול לגמרי את תזת ההגנה לפיה קצה נפשו של המתלונן בסכסוכים עם סוזי ובניסיונות שלה ושל אימה להשיב את הרכב, ועל כן החליט לשים לכך סוף באמצעות הגשת תלונה למשטרה.

אכן, בין המתלונן לבין הנאשם אין היכרות קודמת, ועל פניו ניתן היה לתהות מה תעזור תלונה נגד הנאשם בהבאת הסכסוך המשפחתי לסופו. יחד עם זאת, המתלונן התעקש כל העת לזהות בין הנאשם לבין סוזי וקלרה ולכרוך אותם בכריכה אחת. כך למשל, כשנשאל על ידי הסנגור מיהם אותם **"הם"** שאודותיהם הוא סיפר בשיחתו למוקד 100 ושאמר שמהם הוא מפחד, השיב המתלונן: **"הם, לצערי, זו אשתי, חמותי, שמדובר באנשים מטורפים ואם יכולתי לתת כמה דוגמאות..."** (עמ' 25 לפרוטוקול, שורות 25-26); ועוד קודם לכן, בהתייחסו לנאשם, סיפר המתלונן: **"זו פעם ראשונה שמאיימים עלי בן אדם שלא מכיר אותי, שמגיע מתוך שליחות של אישה מטורפת..."** (עמ' 25 לפרוטוקול, שורות 8-9); במקום אחר, בחקירתו הראשית, התייחס המתלונן לאמירתו של הנאשם בדבר "עריפת ראשים", וסיפר: **"אני לא מכיר את הסגנון הזה ולא השתמשתי בסגנון כזה אבל הוא מאוד פשוט. אתה תתן לאשתך את הרכב ואם לא אוי ואבוי לך. באדיבות קלרה"** (עמ' 20 לפרוטוקול, שורות 20-23); וגם בהזדמנויות אחרות במהלך עדותו בבית המשפט, המשיך המתלונן כל העת להדגיש כי הנאשם פעל בשליחותה של קלרה (עמ' 26 לפרוטוקול, שורות 4-5 ו-8-10).

25. עוד אציין בנקודה זו, כי לא מצאתי לקבל את טענתה של המאשימה לפיה אי זימונם לבית המשפט של אוליב ואמו של המתלונן על ידי ההגנה צריכה להיזקף לחובתה של האחרונה, ממילא אין ליתן לדברים משקל גבוה. שכן, אמנם מעדותה של סוזי עלה כי היא ביקשה את התערבותם של אוליב, של אמו של המתלונן ושל אחותו; ואילו המתלונן הכחיש במידה רבה שאלו שוחחו עימו בקשר לרכב, אך עדיין אין עסקינן בסוגיה המצויה בליבת המחלוקת ובכל מקרה לא היה בעדותם של אלו, אף אם עדותם הייתה נשמעת בבית המשפט, כדי לשפוך אור בצורה ישירה על תוכן שיחת הטלפון אשר נערכה בין המתלונן לבין הנאשם.

26. כללם של דברים, בשים לב לכל המפורט לעיל, ומשמצאתי כי לא ניתן להעדיף את גרסתו של המתלונן על פני זו של הנאשם, ובהיעדר חיזוקים לעדותו של הראשון, מצאתי כי לא ניתן לקבוע מעבר ספק סביר כי הנאשם אמר "קבל שתי דקירות" למתלונן.

האם את האמירה "על פחות מזה אני עורף את הראש" כיוון הנאשם כלפי המתלונן?

27. לשיטת המאשימה, במהלך השיחה בינם אמר הנאשם למתלונן: "על פחות מזה אני עורף את הראש". מנגד, ההגנה אינה כופרת בכך שהביטוי נאמר מפיו של הנאשם, אלא שלטענתה הדברים נאמרו לאחר שהנאשם נשאל על ידי המתלונן מה הוא היה עושה אם היה נודע לו שאשתו מקיימת יחסי מין עם חברו הטוב.

בעניין זה, כאמור זה מכבר, מצאתי כי לטענת ההגנה יש תימוכין ברורים דווקא בעדותו של המתלונן, ומכאן שלא ניתן לשלול - לא כל שכן ברמה של למעלה מספק סביר - טענה זו.

28. כפי שכבר פורט בהרחבה עוד קודם לכן, המתלונן שינה כמה פעמים את גרסתו בעניין זה, ואולם הוא אישר בכמה הזדמנויות את טענת ההגנה, וסיפר כך: "**מה שסיפרתי בעדות, שבתחילת השיחה, בסגנון המאיים ומה שהיה לו להגיד, חבר של המשפחה, תרד 5 דקות, תקבל שתי דקירות, אני פחות מזה עורף ראשים, אם זו הייתה אשתי הייתי עורף לה את הראש, זה המצב**" (עמ' 31 לפרוטוקול, שורות 18-20); ובהמשך: "**לא אמרתי את זה בשיחה. אמרתי משהו אחר. אמרתי לו שאם במצב הזה שנוצר מה אתה היית עושה אז הוא אמר שהוא היה עורף את הראש של אשתו בשביל פחות מזה**" (עמ' 32 לפרוטוקול, שורות 4-7). אם לא די באלו, הרי שבהמשך המתלונן אף מסר לפתע כי הנאשם כלל לא איים שיערוף לו את הראש, אלא שידקור אותו (עמ' 37 לפרוטוקול, שורות 7-8).

29. הנה כי כן, בדיוק כפי טענת ההגנה, המתלונן עצמו אישר - למצער בשתי הזדמנויות שונות - כי את הביטוי "על פחות מזה אני עורף את הראש" כיוון הנאשם בצורה תיאורטית כלפי אשתו ובהמשך לשאלתו שלו, כאילו רצה לומר שאם אשתו הייתה מספרת לו שהיא מקיימת יחסי מין עם חברו הטוב - או לחילופין, כפי טענתו של המתלונן, הייתה מתנהגת אליו כפי שמתנהגת אשתו של האחרון - כי אז אפילו על פחות מזה, הוא היה עורף לה את הראש.

אכן כאמור, המתלונן שינה את גרסתו כמה פעמים, ובהזדמנויות אחרות מסר כי את הביטוי "על פחות מזה אני עורף את הראש" כיוון הנאשם כלפיו. ועדיין, די לי בדבריו המפורשים של המתלונן אשר צוטטו לעיל - ובשים לב ליתר קביעות העובדה והמהימנות שבהכרעת דין זו - כדי לקבוע שלא ניתן לשלול את תזת ההגנה בעניין זה.

30. בנקודה זו אציין, למען הסר ספק, כי בהקשר שבו נאמר הביטוי הנדון - במענה לשאלת המתלונן מה היה עושה אילו אשתו הייתה נוהגת בצורה מסוימת - אינו מהווה איום כמשמעו בחוק העונשין. אולם הדברים נאמרים בבחינת למעלה מהצורך ואינני נדרשת לנתח את הדברים בהרחבה, שכן ממילא לא נטען בפניי אחרת.

סוף דבר

31. לאור כל האמור ומהנימוקים שפורטו לעיל, מצאתי כי לא ניתן להעדיף, בוודאי לא בצורה מובהקת, את גרסתו של המתלונן על פני זו של הנאשם, ומכאן, בהיעדר חיזוקים לתזה המפלילה, הרי שמן הנמנע לקבוע כי אשמתו של הנאשם הוכחה מעבר לספק סביר.

32. בשולי הדברים אציין, כי אין במסקנתי האמורה כדי ללמד שהמתלונן בהכרח איננו דובר אמת או כדי לשלול את

גרסתו באופן מוחלט, שכן כאמור, מצאתי כי מתקיים "תיקו ראייתי" בין גרסתו של המתלונן לבין גרסתו של הנאשם. עם זאת, ברי כי במצב ראייתי כגון זה, לא נותר לבית המשפט אלא להורות על זיכוי של הנאשם. ויודגש, ההכרעה בהליך הפלילי איננה דיכוטומית, ולא כל זיכוי של נאשם מלמד בהכרח כי בית המשפט נתן אמון מלא בגרסתו וראה בגרסה שנגדו כשקרית, ויפים לעניין זה דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 3250/10 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד סה(2) 482 (2012):

"יש להבין, כי כאשר שופט או שופטת מעריכים את מהימנותה של עדות המושמעת בפניהם, אין הדברים בהכרח בגדר שחור או לבן. במילים אחרות, האפשרויות העומדות בפניהם אינן שתיים קיצוניות: אמון מלא בדברים או קביעה שהדברים הם דברי שקר. במנעד שבין שתי האפשרויות האמורות נמצאות אפשרויות נוספות. כך, ניתן לקבוע כי מידת האמון הניתנת לדברי העדה או העד הינה כזו שמספיקה לשם קביעה, כי התביעה הוכחה במאזן ההסתברויות, אך אינה מספקת לשם הוכחה מעבר לספק סביר."

33. סוף דבר, ומשקבעתי כי לא הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם אמר למתלונן "שיקבל שתי דקירות" או כל דבר מאיים אחר, וכי הביטוי "על פחות מזה אני עורף את הראש" כוון כלפיו, ובשים לב ליתר קביעות העובדה והמהימנות שנקבעו על ידי בית המשפט בהכרעת דין זו - הריני מורה על זיכוי מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה והודעה היום, ט"ז כסלו תשע"ח, 04 דצמבר 2017, במעמד הצדדים.